

Skupni cilj – Grmada

Ob 18. nočnem pohodu

No, pa gremo. Že večkrat smo šli ponoči na Grmado. Na nočni pohod. Letos veter že prav tople veje, v zraku se čuti vonj pomladi, pa vendar smo sredi januarja. Rokavic ni treba, kape tudi ne. Nekateri hiše v Polhovem Gradcu mečejo v temo snope svetlobe. Že smo v gozdu. Spodaj buči Božna; dolgo deževje jo je napravilo glasno, da se njeno šumenje močno meša med človeške glasove. Stopinje se prilagajajo mehki stezi nad Pratkarjem; čuti se, da se je zemlja že znebila zmrzlega oklepa. Ob tem človek ne ve, ali bi bil vesel ali ne. Toplota človeku dobro dene, a ta le ni prava. Zdaj bi vendar moral biti mraz in sneg, veter bi moral pometati okrog hiš in bele planjave bi morale biti prepredene s smučinami. Kaj neki le počnemo s to materjo Zemljo, da nam bo kmalu vzela letne čase?! Saj se bosta menjavala le vročina in dež. Kje bo tisto čakanje pomladi, ko človek nenadoma začuti, da poleg črno-bele zimske slike narava rojeva tudi pomladno rožasto pokrajino, in jo težko

pričakuje? Saj bodo rože kmalu cvetele vso zimo.

Luna je bredla z rahlo meglico po nebu; njena svetloba je bila močna in sence na tleh so bile prav razločno vidne. Na svetlem nebu so se kazali črnikasti obrisi vej dreves in risali oblike raznih vrst. Nad njimi pa se je bočilo nebo s pahljačasto razprostrtimi oblaki; kot da bi slikar nekajkrat potegnil s čopičem sem in tja. Za nami je prišla tiha skupina, pozdravljali smo z »dober večer«, in še druga. Ta je bila bolj veseljaško razpoložena. Nekdo je celo zavriskal. Dobre volje smo bili, čeprav se je bilo treba na ozkem delu steze kar naprej umikati. Kmalu smo prišli do doma polhograjskega planinskega društva. Zgradili so ga v zavetju gozda; za družabno prijateljevanje, za smeh, za skupna srečanja. Ravno prav je odmaknjen od vaških oči. Tokrat so pred njim zakurili ogenj, da je prijetno grel. Kako je človek razpet med tem, kar je danes, kar mu ponuja današnji čas, in tistim, kar nosi iz davnine!? Kako rad sili tudi v svojo prvobitnost! V skupnost, pa naj bodo to enako misleči, isto zanimanje, skupen cilj, ki je včasih samo ob istem času doseči vrh

nekega hriba ali pa se zbrati ob toploti, ob ognju. Ogenj pa ni samo toplota, je tudi dinamika, preustvarjanje, konec koncev je porodil civilizacijo. In ukročen v naravi človeka pritegne še z večjo močjo; kar sili ga, da bi med njegovo žarečo žerjavico vrgel kak plod zemlje, krompir, kostanj, ga potem izbezal iz nje in ponudil drugemu v slastni užitek. Mar ni to ostanek pradednega življenja v naravi, prvotnega istovetenja z njo?

V delu Polhograjske doline pod Babno Goro se je nabirala megla. Prišli smo do odcepa, pri katerem pot zavije strmo po senožeti. Vedno znova ugotavljamo, kako je tukaj lepo. Košenino, ki je že dolgo nihče ne kosi, so obdajali precej veliki borovci z lepimi krošnjami blagih oblik. Na naši levi so bili ostanki praproti, posamezna polomljena stebela so ostro bodla iz poležane trave. Tam je človek skrit, varno obdan z zavetnim gozdom in mehko travo, in najbrž je to tisti prijetni občutek naravne lepote. Še nekaj korakov čez korenine, ki so silele iz zemlje, in že smo bili na sedlu. Odprl se je pogled na posamezna človeška gnezdeca v Ljubljanski kotlini. Luči glavnega mesta so migotale in se ponekod strnjeno družile v podolgovate svetlobne črte. Na Sorškem polju se je nabirala rahla megličasta koprena, nad katero so se belkasto dvigovale Kamniško-Savinjske Alpe. Lunina svečava jih je skoraj približala in naredila nekam nadzemske, plavajoče v zraku. Na levi pa se je prikazala Grmada. Premikajoče lučke na njej so spominjale na migetanje poletnih kresnic po nočnih travnikih. Ta dan je bilo na njej pravo mravljišče. Tako je bilo tudi okoli nas. Steza je bila polna, ljudje so nas prehitevali; pozdravljali smo se, včasih pa je kdo molče hušknil mimo; v temi ga je bilo čutiti skoraj kot senco. Med moškimi in ženskimi glasovi so se kdaj pa kdaj zaslišali tudi mehki, otroško nežni. Hitro

Na novo zgrajeni dom Planinskega društva Blagajana na Ravneku pod Grmado

copotanje po tleh in zadihano sopenje sta kazala, da so med nami tudi zvesti človeški spremljevalci. Velike razdrapane skalnate gmote so se začele zgriinjati nad nami; v nočni svetlobi so dobile skoraj grozeče oblike. Še malo in bili smo na vrhu. Kaj človeku prinese tak pohod? Mu olajša vsakdanjik, vsaj za nekaj časa odpihne prah vsakdanjih skrbi in preusmeri misli kot takrat, ko po skalovju blodi sam s seboj? Seveda. Samote se človek ne naučije, sreča pa se s posebno skupno, pozitivno človeško naravnostjo, z dobro voljo, veseljem, da si zunaj, v naravi, da se giblješ, da greš za skupnim ciljem. Tudi tak občutek je včasih potreben.

Milka Bokal

Jubilej Planinskega društva Trebnje

Ko smo začeli, smo samo hodili v hribe, brez znanja in izkušenj - le z veliko volje, z željo po odkrivanju in z radovednostjo, »kaj je tam gori«. Z leti so se nabrali izkušnje in spoznanje, da brez znanja ne gre, zato smo opravili več tečajev za planinske vodnike A- (lahke kopne

ture), B- (zahtevne kopne ture) in D- (lažje snežne ture) kategorije. Prvi izmed nas je opravil izpit že davnega leta 1978, naslednja dva 1980, preostali smo se jim pridružili leta 1982 in 1986, najmlajša leta 2006. Nekaj jih je zaradi družinskih, službenih in drugih obveznosti prenehalo delovati. Tistih, ki skrbijo za organizacijo in varno vodenje naših članov v prelepe slovenske gore, hribe, planine in doline, je ostalo za nekatere nesrečno, za druge srečno število 13.

Tako smo v okviru naših izletov, ki so praviloma vsako tretjo nedeljo v mesecu, večkrat ponosno stali na našem očaku Triglavu, čakali na sončni vzhod pod Jalovcem, dihali s škrgami na Mont Blancu, bežali pred nevihto in sodro z Ogradov, gazili do kolen in v megli iskali Matajur, občudovali čredo kozorogov na Lepem Špičju, plezali po feratah v Dolomitih, odkrivali samotno ter odmaknjeno Travnikovo dolino, vonjali črno murko in se ogibali planikam pri vzponu na Plaski Kuk, pospravili vse zaloge v planinski koči na Kaninu, hranili planinske kavke na Stolu, se plazili in iskali duh preteklih časov v kavernah pod Skalnico ali

Sveto goro, stokrat prečkali reko Dragonjo ... Ah, spomini.

Vso lepoto narave, kako jo opazovati in se gibati v njej, skušamo prenesti na naše mlade člane. V okviru planinskega krožka na osnovni šoli jih na izletih in predavanjih učimo, kako se pravilno hodi, kaj obleči, obuti, kaj sodi v nahrbtnik, česa ne smemo početi itn. Zavedamo se, da brez podmladka naslednjih 30 let ne bomo praznovali.

V društvu so vseskozi zelo aktivni tudi markacisti, ki skrbijo za približno 80 km označenih poti v občini Trebnje, za vpisno knjigo na Trebnem vrhu, pomagajo pa tudi v meddruštvenih akcijah. Na Vrhtrebnjem smo si v še nedograjenem planinskem domu opremili prijetno sobo, kuhinjo in sanitarije. Vse to uporabljamo ob tradicionalnem zimskem in letnem pohodu na Vrhtrebnje, za občni zbor društva, za izobraževanje in predavanja, za zaključek planinskega krožka, ob obiskih prijateljskih planinskih društev, ki pridejo na izlet v naše kraje. Okrogla obletnica začetka našega delovanja je dosegla vrhunec s slovesno prireditvijo, ki je bila v soboto, 26. 1. 2008, v Kulturnem domu Trebnje. Polno dvorano naših članov, planinskih prijateljev in znancev so na zanimivi in domiselni sceni na odru navdušili: povezovalka programa Maja Kos, recitatorka Stanka Zaletelj, Oktet Lipa, mladi planinci iz osnovne šole Trebnje in podružnic Dol, Nemška vas, Šentlovtenc ter Dobrnič, Občinski pihalni orkester Trebnje, ne nazadnje pa tudi predsednik in vodniki našega društva. Uživali smo ob projekciji fotografij z naših izletov, ki sta jih pripravila Peter Rogelj in Simon Murn. Bil je lep večer, ki smo ga zaokrožili s sladkanjem ob velikanski torti v Galaksiji. Še enkrat najlepša hvala vsem, ki ste kakor koli pripomogli, da je prireditev tako lepo uspela.

Milojka Vitez

